

ת"פ 23576/01/19 - מדינת ישראל נגד אברהים אבו עדרה, נימר אבו שנדי, אוסאם אבו צוצין, ג'באר עואדרה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 23576-01-19 מדינת ישראל נ' אבו עדרה(עציר)

ואח'

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים
1. אברהים אבו עדרה
2. נימר אבו שנדי (נשפט)
3. אוסאם אבו צוצין (נשפט)
4. ג'באר עואדרה

גזר דין

בעניינם של נאשמים מס' 1 ו-4

כתב האישום המתוקן:

הנאשמים 1 ו-4 הורשעו, במסגרת הסדר טיעון דיוני, בו תוקן כתב האישום, על פי הודאתם בעובדותיו של כתב האישום המתוקן, בעבירות הבאות:

הנאשם 1:

קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

הסגת גבול פלילית בצוותא - עבירה לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

גניבת בקר בצוותא - עבירה לפי סעיף 384 א (א) (2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין;

התעללות בבעל חיים בצוותא - עבירה לפי סעיף 2 + 17 (א) (1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) תשנ"ד - 1994 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

סיוע לאיסור הובלת בעלי חיים ברכב בצוותא - עבירה לפי סעיף 3 לתקנות מחלות בעלי חיים (הסדרת תנועת בעלי חיים בישראל), תשמ"ב 1978 + סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

הנאשם 4:

הסגת גבול פלילית בצוותא - עבירה לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

גניבת בקר בצוותא - עבירה לפי סעיף 384א (א) (2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין;

התעללות בבעל חיים בצוותא - עבירה לפי סעיף 2 + 17 (א) (1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) תשנ"ד - 1994 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

סיוע לאיסור הובלת בעלי חיים ברכב בצוותא - עבירה לפי סעיף 3 לתקנות מחלות בעלי חיים (הסדרת תנועת בעלי חיים בישראל), תשמ"ב 1978 + סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

הנאשמים 1 ו-4 הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני אליו הגיעו הצדדים, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין תשל"ז 1977 (לנאשם 1 בלבד); ולשני הנאשמים - גניבת בקר בצוותא לפי סעיף 384א(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ביחד עם סעיף 29(א) לחוק וסעיף 31 לחוק, התעללות בבעל חיים בצוותא לפי סעיף 2 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994; וסעיף 29(א) לחוק העונשין, סיוע לאיסור הובלת בעלי חיים ברכב בצוותא לפי סעיף 3 לתקנות מחלות בעלי חיים (הסדרת תנועת בעלי חיים בישראל) תשמ"ב-1978 ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין וסעיף 31 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, עובר לתאריך 16/12/2018 החליט נאשם 1 לגנוב את עדר הכבשים ההרות של המתלונן, שהיו לו שלוש מכלאות כבשים בכפר סיטרין בסמוך לביתו, כשבאחת המכלאות 150 כבשים הרות, ששווי כל אחת מהן כ-3000 ₪. לשם כך, הגה נאשם 1 תכנית פעולה, שבמסגרתה חברו אל נאשם 1 גם יתר הנאשמים כולל הנאשם, בנוסף לקטין כבן 17 ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה. על פי החלוקה, נאשמים 1 ו-4 אמורים היו לחדור לתוך המכלאה ולהוביל את עדר הכבשים ההרות ואז-נהג משאית אמור היה להגיע עם משאית, עליה תוכנן כי נאשמים 1, 4, הקטין והאחר יעמיסו מחצית מהכבשים ויובילו אותן לאיזור כפר קרע. הנסיעה תוכננה להתבצע בליווי של נאשם 3, שיאבטח את הנסיעה ברכב צמוד, לבל תיתפס המשאית על ידי רשויות החוק. לאחר פריקת מחצית מהעדר, נאשם 3 ונהג המשאית אמורים היו לחזור ולהעמיס את החצי הנותר של עדר הכבשים ההרות, ומשם, אמורים היו כולם לעזוב את המקום ולנסוע לאיזור מגוריהם בדרום הארץ כשמחצית מהעדר באמתחתם.

בתאריך 16/12/2018, בשעה 21:23 לערך, הגיע אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה ביחד עם הנאשמים 2 ו-3 מהדרום אל טמרה באמצעות רכב שהיה בהחזקתו ובשימוש של נאשם 3. בשעה 21:50 לערך נסעו נאשמים 1, 3 ו-4 ביחד עם האחר והקטין ברכב לכיוון כפר סיטרין. נאשמים 1 ו-4 ירדו עם האחר ועם הקטין מהרכב סמוך לבית העלמין של מושב מגדים והחלו לעשות דרכם רגלית לכיוון המשק של המתלונן. במקביל, נאשם 3 עזב את המקום כשהוא נוהג ברכב ובהגיעו לכניסה הדרומית לטירת הכרמל החנה את הרכב בצד והמתין.

לאחר העמסת 71 מהכבשים למשאית, באופן שנדחקו עד אפס מקום בתוך תא המשא של המשאית, ובאופן שתא המשא נותר סגור ואטום כמעט לחלוטין זולת פתח צר שאפשר כניסת אוויר מועט, החל נהג המשאית לעשות דרכו דרומה לכיוון כפר קרע. נאשם 3 התקשר אליו בהמשך ואמר לו כי הוא נוסע אחריו. נהג המשאית השיב לנאשם 3 שהוא יאט מעט על מנת לאפשר לנאשם 3 לעקפו. בהמשך, נהג נאשם 3 תוך שהוא נוסע בצמוד למשאית לכיוון כפר

קרע, ותוך כדי נסיעה נהג המשאית ונאשם 3 דיברו וקיימו ביניהם שיחות טלפון הנוגעות לתיאום נסיעתם המשותפת והימנעות מתפיסת המשאית בידי המשטרה.

בהמשך, לאחר שינוי מיקום הורדת הכבשים, הודיע נהג המשאית לנאשם 3 על שינוי התכנית וכי הם יסעו אל אום אל פאחם. נהג המשאית ונאשם 3 פרקו את הכבשים לדיר באום אל פאחם ולאחר שסיימו לעשות כן, נסעו בחזרה אל בית העלמין של היישוב מגדים על מנת להעמיס את החלק השני של הכבשים ההרות. בשעה 3:05 לערך נכנסו המשאית ורכבו של נאשם 3 לאיזור בית העלמין-שם המתינו נאשמים 1 ו-4, הקטין והאחר, כשלצידם החלק השני של עדר הכבשים ההרות. נאשמים 1 ו-4 ביחד עם הקטין והאחר החלו להעמיס במהרה את הכבשים למשאית, ובמקביל נסע נאשם 3 ברכב על כביש 4 הלך וחזר בסמוך לאזור הגניבה, בכדי לוודא העדר תנועה מחשידה העלולה להוביל לתפיסתם. לאחר העמסת 79 כבשים לתא המשא של המשאית, תוך דחיקה שלהן פנימה עד אפס מקום וסגירת תא המשא באופן כמעט הרמטי זולת פתח צר מאוד שאפשר כניסת אוויר אל תוך תא המשא. נאשם 3 הסיע את נאשם 4, האחר והקטין לכיוון איזור הדרום, כשנהג המשאית ונאשם 1 שנסע עם נהג המשאית חשדו כי מתנהל אחריהם מעקב משטרי. הם עצרו במפתיע את המשאית בשולי הדרך וברחו רגלית. נהג המשאית נתפס בידי השוטרים, נאשם 1 הצליח להימלט מהשוטרים, ובמקביל עצרו השוטרים את רכבו של נאשם 3 ממנו נמלטו הנאשמים 3,4 וכן הקטין והאחר. האחר הצליח להימלט מפני השוטרים ואילו נאשמים 3,4 והקטין נעצרו.

השוטרים הבחינו כי המשאית אטומה באופן שאינו מאפשר לכבשים לנשום כהלכה. לכן, ביצעו חתכים במעטפת הברזנט של תא המשא של המשאית, על מנת לאפשר נתיבי אוויר לכבשים. בתחנת המשטרה של זכרון יעקב הכבשים הורדו מהמשאית בעדינות ואז התגלה כי 3 כבשים מתו בתא המשא, ושתי כבשים סבלו משברים קשים ברגליהן. בין מועד גניבת הכבשים בליל יום ה-18/12/2018 ולבין 3/1/2019 מתו 3 כבשים נוספות מעדר הכבשים ההרות וכן הומלטו 14 וולדי טלאים מתים.

שווי גניבת עדר הכבשים ההרות נאמד בכ-450,000 ₪ והערך הכספי אשר נגרם למתלונן כתוצאה מהגניבה נאמד בכ-29,300 ₪ נכון למועד הגשת כתב האישום.

טענות הצדדים:

המאשימה הדגישה את בצע הכסף, שהניע את המעורבים בפרשה, את התכנון שקדם לביצוע העבירה, והנזק בפועל ובכוח שנגרם, כתוצאה ממעשי העבירה, לצד האכזריות שהופגנה כלפי הכבשים.

הודגשה העובדה, כי מדובר בפעילות עבריינית מתוכננת היטב, רחבת היקף, הכוללת תיאום וארגון, לצורך הגניבה החקלאית הנדונה.

אשר לנזק שנגרם כתוצאה ממעשי העבירה, צוין כי מדובר בגניבת עדר כבשים הרות, ששווי נאמד בכ-450 אלף ₪, וב-150 כבשים. הנזק הכספי הישיר נאמד ב-29,300 ₪. בנוסף, מתו 6 כבשים, הומלטו 14 וולדים מתים ושתי כבשים סבלו משברים ברגליים.

הוגשו תצהיר קורבן עבירה - ת/1; חוות דעת משרד החקלאות - ת/2.

המאשימה טענה כי בנסיבות העבירה מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים וחצי לשש שנות מאסר; קנס שלא יפחת מ-10,000 ₪, פיצוי לקורבן העבירה, ומאסר מותנה.

לכ"א מהנאשמים שני מאסרים מותנים הנובעים מאותו גזר דין התקפים לגבי עבירות רכוש. המאשימה מבקשת להפעיל את שני המאסרים המותנים, התלויים כנגד כ"א מהנאשמים, באופן מצטבר האחד לשני ולעונש המאסר שיוטל עליהם.

מנגד, טענו ב"כ הנאשמים, כי אין הם מתעלמים מהחומרה העולה ממעשיהם של הנאשמים, המצדיקה הטלת עונשי מאסר בפועל. אולם, אין הצדקה להחמיר עם הנאשמים כמבוקש ע"י המאשימה, ויש לגזור את עונשם של השניים, בשים לב לעונש שנגזר על הנאשם 3, שהיה חלק מהחבורה, מושא כתב האישום.

הנאשם 3 נשפט בפני מותב אחר (כב' השופטת הבכירה א. קנטור). הוא הורשע עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר טיעון דיוני, בו תוקן כתב האישום בסיוע לביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים (למעט קשירת הקשר בה הורשע הנאשם 1). נגזרו עליו 10 חודשי מאסר, הופעל מאסר על תנאי של 5 חודשים, כך שבסך הכל נגזרו, 15 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

ב"כ הנאשם 1, טען כי עונשו של הנאשם 1, צריך להיגזר מעונשו של הנאשם 3. נטען, כי מדובר בנאשם בעל עבר פלילי עשיר, הרשעות קודמות רבות, שני מאסרים על תנאי, ועל כן, בהתאם לעיקרון אחדות הענישה, יש לגזור עונש דומה לנאשם 1.

כאשר הופנה הסניגור על ידי בית המשפט, לעובדה שנאשם מס' 3, הורשע כמסייע לדבר עבירה, ולהוראות החוק, הקובעות מחצית מהעונש שאמור להיגזר על הנאשם 1 כמבצע העיקרי, טען הסניגור, כי על בית המשפט לבדוק את המכלול, שכן, לפי העובדות המפורטות בכתב האישום, הנאשם 3 נטל חלק פעיל הרבה יותר מסיוע לביצוע העבירות.

ב"כ הנאשם 1 הוסיף וטען, כי המותב שדן את הנאשם 3 קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשי מאסר בפועל, ועתר לאמץ מתחם זה, ולהטיל על הנאשם 1 עונש בתוככי מתחם זה (עמ' 40 שורות 16, 30; עמ' 41 שורה 1-2).

אשר למאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם 1, נטען כי הואיל ומדובר בשני מאסרים מותנים, הנובעים מגזר דין אחד, לא ראוי להפעיל אותם במצטבר זה לזה, אלא יש להפעילם בחופף זה לזה.

אשר לנזק, נטען, כי אמנם שווי הגניבה נאמד ב-450 אלף ₪, אבל עדר הכבשים הוחזר כולו לבעליו, ובסופו של יום, לא נגרם לבעלים נזק, ובכל מקרה, לא נגרם נזק המחייב החמרה ענישתית.

עוד נטען, כי הנאשם הודה וחסך מזמנו של בית המשפט, הביע חרטה על מעשיו, ומדובר בהודאה כנה ואמיתית ובחרטה ממשית.

ב"כ הנאשם 4, הודיע כי הוא מצטרף לדבריו של ב"כ הנאשם 1.

עם זאת, ביקש ב"כ הנאשם 4 להדגיש את האבחנה העובדתית, בין הנאשם 4 לנאשם 1.

נטען, כי על אף הרשעתו של הנאשם 4 כמבצע בצוותא, לא מדובר במבצע העיקרי, אלא "...הוא היה איש ביצוע במקום הזירה" (עמ' 41 שורה 25). נטען, כי חלקו של הנאשם 4 במעשים נשוא כתב האישום המתוקן, מתחיל בשלב מאוחר יותר, הנאשמים אכן מורשעים בעבירה המוגמרת, ולמרות זאת חלקו של הנאשם 4 שולי יותר (עמ' 41 שורות 28-33).

ב"כ הנאשם 4, כמו עמיתו, ב"כ הנאשם 1, תמך את יתדותיו בגזר דינו של הנאשם 3, והפנה לת"פ (נצ') 21604-11-17 וטען כי מדובר במקרה דומה, כאשר שם נקבע מתחם שנע בין מס' חודשי מאסר בפועל, ועד ל-3 שנות מאסר בפועל, היפה גם למקרהו של הנאשם 4 (עמ' 42 שורות 10-14).

אשר להפעלת המאסרים על תנאי, טען ב"כ הנאשם 4, כמו עמיתו, להפעלת המאסרים בחופף זה לזה.

עוד הדגיש, את נסיבותיו האישיות של הנאשם 4, את ההודאה המיידית, החיסכון בזמן שיפוטי, את החרטה של הנאשם.

ב"כ הנאשם 4, התייחס גם לשאלה שהופנתה לב"כ הנאשם 3, אשר לא השיב עליה, ביחס להטבת נזקיו של המתלונן, וטען שיבחן עניין זה עם הנאשם. ברם, עד היום, לא קיבל בית המשפט עדכון כלשהו, ביחס לעניין זה.

דברי הנאשמים בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם 1 אמר שהוא מצטער "מכל הלב" על מה שעשה, והוא מקווה שבית המשפט ייתן לו "צ'אנס אחרון", עוד טען כי זו הפעם האחרונה שהוא מסתבך עם החוק, ציין כי הוא נשוי ויש לו ילד אחד.

הנאשם 4 אמר אף הוא, שהוא מצטער על כל מה שעשה, טען שהוא מתבייש במה שעשה.

דין והכרעה עונשית:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

הנאשמים 1 ו-4 (**להלן: "הנאשמים"**) פגעו פגיעה חמורה בזכות הקניין שיש למתלונן-החקלאי במקנה, שגנבו ממנו. מדובר, בפגיעה בביטחונו של החקלאי שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשמים, ובביטחונם של חקלאים ומגדלים דומים, כאשר באישון לילה מתגנבת חבורה לשטחו של החקלאי, נוטלת ממנו עדר עצום של 150 כבשים, ללא מורא.

ועוד אין להתעלם מהפגיעה שהופגנה כלפי בעלי החיים (הכבשים ההרות), חלק מהן מתו, בצפיפות הנוראה בה הובלו, וחלק אחר נפגע קשה לא פחות.

בית המשפט העליון הבהיר, כי **"...עבירה של גניבת בקר ומקנה היא עבירה חמורה, אין המדובר בעבירת רכוש רגילה, ביצוע כרוך בהתאכזרות לבעלי חיים, יצירת סיכון בריאותי לציבור, וגרימת חסרון כיס משמעותי לבעל החיה..."** (רע"פ 2806/07 ח'יר יונס נ' מדינת ישראל (2007)).

עוד ציין בית המשפט העליון - והדברים אמורים לשנת 2007 ומאז הסלימה הפשיעה בתחום הגניבות החקלאיות - כי על אף שבשנת 1996, מצא המחוקק, להבחין בין עבירת גניבה "רגילה", הקבועה בסעיף 384 לחוק העונשין (שדינה עד 3

שנות מאסר), לבין עבירה של גניבת בקר ומקנה, הקבועה בסעיף 393א לחוק העונשין (שדינה 4 שנות מאסר), התופעה של גניבת בקר, ותוצרת חקלאית, הלכה ופשתה.

לכן, הבהיר כי המעט שבתי המשפט צריכים לעשות, הוא להחמיר בעונשם של מבצעי העבירות, במטרה לשגר מסר ברור, כי מי שיעשה מעשה דומה "ישלם על כך מחיר כואב", ובלשונו של בית המשפט העליון:

"...אף שחלפו למעלה מעשר שנים מאז החמיר המחוקק עם עבריינים אלה, המציאות בשטח, כך נדמה, לא השתפרה. אדרבא, התופעה של גניבת בקר, ותוצרת חקלאית, הלכה ופשתה, וכיום היא בבחינת מכת מדינה, מציאות כזו היא בלתי נסבלת, היא גורמת לנזק כלכלי, לא רק לבעליו של הבקר הגנוב, אלא לכל מי שעוסק בענף זה, ושנאלץ להשקיע משאבים יקרים, בניסיון למנוע מפורעי חוק לשים לאל, את מה שלעיתים הוא מפעל חיים... במצב דברים זה המעט שמערכת בתי המשפט יכולה לתרום, בניסיון להשיב את הסדר על כנו, הוא להחמיר עם מבצעייהם של העבירות, במטרה להבהיר לכל מי שישלח את ידו בקניינו של אחר, כי ישלם על כך מחיר כואב" (שם, בפסקה 5 לפסק הדין).

וראו לאחרונה את דבריו הנכוחים של בית המשפט העליון (כב' השופט יוסף אלרון) ברע"פ 323/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2019), שאליו עוד נחזור בהמשך, המדגישים, בין היתר, את הפגיעה הקשה שיש בגניבת מקנה.

אשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים הללו, בהינתן היקף הגניבה, שוויה, הנזק הישיר שנגרם, האמור בת/1 ו-ת/2, העובדה כי מדובר ב-150 כבשים הרות, שהוחזקו בתנאים קשים, וכתוצאה מכך מתו חלק מהכבשים, חלק אחר נחבל ונפגע, מדובר בפגיעה בערכים המוגנים - ברמה גבוהה.

מדיניות הענישה הנוהגת (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

עיון בפסיקה, מלמד כי הענישה הנוהגת, כוללת עונשי מאסר בפועל ממושכים, כאשר העונש נגזר בעיקר מהנסיבות הכוללות של ביצוע העבירה, היקף הגניבה ושוויה.

הודגש הצורך בענישה מחמירה, בגין גניבת מקנה כעבירת רכוש, באופן יחסי לגניבת רכוש "רגילה", וזאת נוכח חומרת המעשה ונפיצותו, וכן קיומה של הוראה עונשית נפרדת מחמירה, כאמירה ברורה מצד המחוקק, בעניין זה (סעיף 384א (א) לחוק העונשין התשל"ז 1977).

מגמת החמרה זו, ניכרת בפסיקה (ע"פ 2943/06 עטאללה חילו ואח' נ' מדינת ישראל; ע"פ 7308/09 אבו רמילה נ' מדינת ישראל; רע"פ 8603/11 מחאמיד נ' מדינת ישראל; רע"פ 323/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2019); ע"פ (מחוזי נצרת) 56613-11-13 אבו סביט נ' מדינת ישראל; ע"פ (מחוזי נצרת) 10686-05-10 ספדי נ' מדינת ישראל; ע"פ (מחוזי נצרת) 16608-01-09 עטור נ' מדינת ישראל; עפ"ג (מחוזי ב"ש) 25333-02-13 אל סאנע נ' מדינת ישראל).

שיקולי הרתעת היחיד והרבים (סעיף 40 ו-40ז לחוק העונשין):

מאחר ומדובר בעבירות חמורות ביותר, המבוצעות בתעוזה רבה, אשר הפכו למה שכונה בפסיקת בית המשפט העליון

"מכת מדינה", הפוגעות בציבור חקלאים רב, ובענף כולו, ומאחר ומדובר בביצוע בחבורה, בה שני הנאשמים, אשר להם עבר פלילי בתחום הרכוש, יש מקום לשקול שיקולי הרתעה פרטניים וכלליים, בהתאם להנחיית בית המשפט העליון, כי יש להחמיר עם המבצעים, על מנת לשגר מסר הרתעתי פרטני לכל אחד מהם, וכן להרתעת הרבים, בבחינת "יראו רבים ויראו" (תהילים מ, ד).

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין):

כתב האישום המתוקן שבכל עובדותיו הודו הנאשמים, מגולל מסכת עבריינית, הכוללת התארגנות בחבורה, ותוכנית ביצוע, מתוכננת ומתוזמנת להפליא, עליה ניצח הנאשם 1, כאשר לצידו הנאשם 4 ויתר בני החבורה.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי על בסיס מידע מוקדם אודות עדר הכבשים שבמשק הנדון, תוכננה הפשיטה עליו. גובשה חבורה שכללה את הנאשמים ושניים נוספים, כאשר לכ"א מבני החבורה היה תפקיד מוגדר בביצוע.

נבחר עיתוי, נבחרו נתיבי גישה, כלי תובלה ומקום לאחסנת הכבשים, נוהל שיח וקשר בין בני החבורה, תוך כדי הביצוע, נעשה שימוש ברכב תצפית (הנאשם 3), כדי לוודא ש"השטח פנוי", והמשימה לא תסוכל ע"י המשטרה, או מאן דהוא.

הנאשם 1 היה הרוח החיה, המוציא והמביא, אשר הגה את התוכנית העבריינית (סעיף 4 לחלק הכללי בכה"א). הוא ידע מראש על איזה משק החבורה תפשוט, כמה כבשים יגנבו, מה ערכה של התמורה הצפויה, היעד בו ישוכנו הכבשים, כמה "נגלות" ידרשו כדי להוביל את הכבשים, ניהל את המו"מ עם "המוביל" (סעיפים 4 - 5 לחלק הכללי; סעיפים 1 - 4 לפרק העובדות שבכה"א).

הנאשם 4 נטל חלק מלא בתכנון העברייני שהותווה. הוא חבר ליתר בני החבורה, תוך תכנון מראש, שהוא, יחד עם הנאשם 1, ושניים נוספים, יחדרו למכלאת הכבשים, ויובילו את העדר לאזור החממות במושב. בהמשך נטל חלק פעיל בגניבה עצמה, לרבות בהעמסת העדר ופריקתו מהמשאית (סעיף 6 לחלק הכללי שבכה"א).

למרות שהנאשם 1 היה, כאמור, הוגה התוכנית העבריינית, ונטל חלק דומיננטי בתכנון ואף במעשה, הנאשם 4 פעל בצוותא חדא איתו, כיד ימינו, למן השלב הראשוני של ההתפרצות למשק, והכניסה יחד למכלאה (סעיף 6 לכה"א בחלק הכללי), ועד לגניבת הכבשים והשלמת התוכנית העבריינית (סעיפים 17-21 לכה"א). הוא תרם להשתכללותה של התוכנית העבריינית תרומה רבה כעולה ממעשיו.

מכאן שחלקו של הנאשם 4 בתוכנית זו, היה כמבצע עיקרי, ולא כמאפשר הביצוע בלבד, כנטען ע"י סניגורו.

אשר למניע שעמד ביסוד הביצוע העברייני, הנאשמים פעלו מטעמי בצע כסף. הדבר עולה ברורות למקרא עובדות כתב האישום והתמחור שנעשה לגבי שווי שלל הגניבה (סעיפים 1 ו- 2 לכה"א).

הנאשמים 1 ו- 4 פגעו ברכושו של המתלונן, התפרצו לשטחו, תוך גזירת גדר התוחמת את המשק, גנבו עדר רחב מימדים, בתעוזה רבה, כאשר הרווח הכלכלי שיפיקו כתוצאה ממעשה הגניבה, מסמא את עיניהם.

אשר לנזק בפועל ולנזק בכוח שנגרם כתוצאה ממעשי העבירה.

המאשימה טענה, כי הנזק הישיר שנגרם נאמד בסך של - 29,300 ₪ כאשר שווי העדר שנגנב הוא - 450,000 ₪.

בנוסף, כתוצאה ממעשה הגניבה של המקנה, מתו 6 כבשים, וכבשים הרות, ילדו 14 וולדים מתים.

עם זאת, בתצהיר קורבן ת/1 טוען המתלון, כי 7 כבשים מתו כתוצאה מהאירוע כשעלות כ"א היא - 2500 ₪ ולכן הנזק הוא - 17,500 ש"ח; 29 טלאים מתו בהפלות, כשעלות כ"א הוא 1100 ₪ ולכן הנזק הוא - 31,900 ₪; טיפול וטרינרי עלה לו - 3,000 ₪.

המתלון טוען איפוא, כי נזקיו הישירים הינם - 52,400 ₪, כאשר הוא מציין בתצהירו את האישורים והאסמכתאות לדבריו.

עוד טוען המתלון, בתצהירו, כי נפגע ביטחונו האישי, נגרמה לו עוגמת נפש רבה, הוא נאלץ לישון בדיר מחשש לגניבה חוזרת.

חוות דעת משרד החקלאות - ת/2 תומכת בתנאים הקשים בהן הובלו הכבשים, ובהתאכזרות אליהם, דבר אשר הוביל כאמור למות חלק מהעדר, ולפגיעה בכבשים ההרות.

בסופו של דבר, אודות לפעילות משטרתית מהירה ואפקטיבית, נתפס העדר כולו והושב לבעליו.

אולם, הגם שיתכן וצומצם הנזק הישיר שנגרם, יש לזכור, כי הדבר לא היה מיוזמת הנאשמים, מחרטה שאחזה בהם, או מחמלנותם. אלא עקב פעילות משטרתית נחושה. הנאשמים פעלו במרץ, ללא היסוס, למימוש תוכניתם, עד אשר נתפסו בכף ע"י המשטרה.

בנוסף, צמצום הנזק אינו גורע מחומרת מעשי הנאשמים ואינו מפחית מדרגת האשם שהופגנה במהלך ולכל אורך האירוע, ע"י הנאשמים.

אשר ליכולת הנאשמים להימנע מביצוע העבירות, הנאשמים יכלו בכל עת לנטוש את פעילותם העבריינית, אך הם לא עשו זאת. הם היו חדורי מוטיבציה להוציא את התוכנית לפועל, וכך נהגו למן תחילתה ועד לתפיסתם ע"י המשטרה.

אשר לאכזריות והאלימות של הנאשמים כלפי החקלאי-נפגע העבירה, הנאשמים פעלו בנחישות ובתעוזה רבה, הם התגנבו למשקו בחסות החשכה, ללא כל מורא, וגנבו משם עדר גדול, ללא כל מחשבה שהם גוזלים ורומסים ברגל גסה את פרנסתו ולחמו של המתלון.

הם הוסיפו חטא על פשע והתאכזרו לכבשים בהובלתם בצפיפות, ללא איוורור נאות, בתת תנאים, דבר אשר גרם לחלק מהמקנה להחנק למוות, חלק אחר ילד וולדים מתים, וחלק נוסף של המקנה, שבר את הרגליים וניזוק (ראו תצהיר הקורבן - ת/1).

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

אפתח ואציין, כי לשיטת ההגנה, העונש ההולם בענייננו, נע בין 10 חודשי מאסר בפועל, ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל. ברם, מתחם זה, שנקבע ע"י מותב אחר לנאשם 3 בעבור **סיוע למעשי העבירה** של הנאשמים שבפני, אינו משקף את המתחם הראוי לנאשמים, אשר היו המבצעים העיקריים של מעשי העבירה (ראה הנמקה בהרחבה בהמשך).

בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת, ובעיקר נסיבות ביצוע העבירות כמפורט לעיל ודרגת האשם שהופגנה על ידי הנאשמים, וכעולה מעובדותיו המפורטות של כתב האישום אני קובע מתחם עונש הנע בין 15 - 45 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין בפני בית המשפט תשתית ראייתית המצדיקה חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם, וכמו כן, לא נמצא כי יש לחרוג לחומרה ממתחם העונש ההולם שנקבע. ניתן לשקף הלימה עונשית מרתיעה בתוככי המתחם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשם 1 -

הנאשם יליד שנת 1989 נשוי ואב לילד.

לקולא, יש להתחשב בכך שהוא הודה וחסך מזמנו של בית המשפט והביע חרטה על מעשיו.

לחומרה, ניצב עברו הפלילי הכולל 3 הרשעות בהן עבירות רכוש והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בהרשעותיו עבירה של גניבה חקלאית והיזק לבעל חיים משנת 2013. הרשעה אחרונה בעבירות התפרצות לדירה, גניבה, הסגת גבול וקשירת קשר משנת 2016.

הוא ריצה עונשי מאסר, וחזר ועבר עבירות רכוש, דבר המלמד על התנהגותו פורצת הגבולות, ומועדות גבוהה מאוד לביצוע עבירות דומות.

לחובתו מאסר מותנה כולל של 18 חודשים שהוטל עליו בתיק קודם.

למרות חרב המאסר הממושך המתהפכת מעל לראשו, למרות מאסרים קודמים, לא נרתע מליזום, לתכנן ולבצע פשע זה.

הנאשם 4 -

הנאשם יליד 1984 רווק.

לקולא, יש להתחשב בכך שהוא הודה וחסך מזמנו של בית המשפט וכן הביע חרטה על מעשיו.

לחומרה, יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי המכביד בתחום הרכוש והאלימות. הוא ריצה עונשי מאסר, וגם לו עונש מאסר מותנה כולל של 16 חודשים, דבר אשר לא הרתיע אותו מלהירתם לביצוע מעשה הפשע, שרקם שותפו, הנאשם 1, ומליטול חלק פעיל ומשמעותי בהוצאתו מן הכח אל הפועל.

בקביעת העונש בתוך המתחם, יש להתחשב בהשלכת העונש על כ"א מהנאשמים ועל משפחתם.

אשר להקטנת הנזק שגרמו, כפי שכבר צוין לעיל (ראו טיעוני ב"כ הנאשם 4), ניתנה לנאשמים הזדמנות להטיב את הנזקים שנגרמו עקב מעשי העבירה שביצעו, אך הם לא עשו דבר.

נסיבות נוספת לצורך גזירת העונש (סעיף 40יב לחוק העונשין):

אחידות בענישה - עקרון זה, הנגזר מעקרון העל, של השוויון בפני החוק, קובע, כי כאשר נאשמים הורשעו בנסיבות דומות, ראוי, ככלל, להחיל עליהם, שיקולי ענישה דומים, ולגזור עונש דומה (ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל (2011); וראו לאחרונה: כב' השופטת י. וילנר בע"פ 9919/17 מוחמד זועבי נ' מדינת ישראל (2019)).

יחד עם זאת, לכלל זה חריג. נפסק, כי "מקום בו הורשעו שניים בביצוע עבירה בצוותא חדא, הכלל הוא כי אחריותם המשותפת, תבוא לידי ביטוי בעונש זהה שיוטל עליהם, אולם, כאשר נסיבותיו של השותף האחד מיוחדות הן, לקולא או לחומרא, עשויות אלו להשפיע על העונש שיוטל עליו ולאבחנו משותפו" (הדגשה שלי - ש.ב. ע"פ 9937/01 חורב נ' מדינת ישראל (2004)).

ועוד נפסק כי "...עקרון אחידות הענישה אינו חזות הכול ויכול שייסוג מפני עקרונות וערכים אחרים" (ע"פ 6672/03 קמינסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (2) 441, 447 (2003)). "אין כלל אחידות הענישה קובע - א- פריורי - כי דין אחד לכל העבריינים המורשעים באותו סוג של עבירות, ולא בהכרח ילמד בית-המשפט מהכרעת-הדין או מגזירת-הדין של אחד לגבי חברו ... כל מקרה והנסיבות המיוחדות שבצדו" (ע"פ 5640/97 ריין נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (2) 433, 470 (1999)).

בפרשה זו נדונו ארבעה נאשמים, שניים מהם, (הנאשמים 2 ו-3), בפני כב' השופטת הבכירה א. קנטור.

גזר דינו של הנאשם 2, לא הובא לידיעתו, אך מעיון בתיק, אני למד כי כתב האישום לגביו תוקן באופן משמעותי, דבר אשר הקטין את חלקו באירוע אף מתחת לחלקו של הנאשם 3.

גזר דינו של הנאשם 3 הובא לידיעתו, ממנו עולה כי הנאשם 3 נדון על סיוע למעשי הנאשמים האחרים. מדובר במי ששימש, בעיקר, כתצפיתן ונהג ברכב השברולט נשוא כתב האישום.

בית המשפט דן את הנאשם 3 ל-10 חודשי מאסר בפועל, הפעיל נגדו מאסר מותנה, של 5 חודשים, כך שבסך הכל ירצה 15 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, הטיל עליו 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירות רכוש, למעט עבירות לפי סעיפים 413, 447 או 452 לחוק העונשין, או עבירה בניגוד לחוק צער בעלי חיים.

בית המשפט ציין, כי הוא בחר לאמץ את הרף התחתון שקבע במתחם העונש ההולם, נוכח הודאתו המיידית של הנאשם, החיסכון בזמן השיפוטי, והעובדה שהגם שלחובתו הרשעה מכוחה ריצה עונש מאסר, זוהי הרשעתו היחידה. כמו כן, ציין כי העבירה בה הורשע, היא עבירה של מסייע.

הסניגורים טוענים, כי יש להתחשב בגזר דינו של הנאשם 3 בגזירת עונשו של כ"א מהנאשמים שבפני בית המשפט.

הנאשם 1 טוען, כי יש לגזור מהעונש גזירה שווה הן לגבי המתחם והן לגבי הענישה.

הנאשם 4 טוען, כי למרות שהורשע כמבצע בצוותא, חלקו היה שולי, וקרוב למסייע, ולכן יש לגזור מעונשו של הנאשם 3

גזירה שווה לעונש שיוטל עליו.

בכל הכבוד, לא מצאתי לקבל את עמדת ההגנה.

כפי שאפרט להלן ישנה הבחנה משפטית ועובדתית ברורה, בין הנאשמים 1 ו- 4 לבין הנאשם 3.

סעיף 31 לחוק העונשין קובע מי ייחשב כמסייע לדבר עבירה כדלקמן:

"מי אשר, לפני עשיית העבירה או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, או למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה או שללה, או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה, הוא מסייע".

כפי שכבר צוין, הנאשם 4 היה שותף מלא בביצוע גניבת המקנה, הוא היה בליבת העשייה העבריינית, ולא במעגל החיצוני להתהוותה.

הנאשם 4 ירד מרכב השברולט יחד עם הנאשם 1, כשהשניים עושים דרכם, רגלית, לכיוון המשק של המתלון (סעיף 17 לכה"א).

הנאשם 4 פנה יחד עם הנאשם 1, הקטין כ.א. ופלוני, לכיוון הגדר ההיקפית התוחמת את המשק, ויחד עם האחרים, גזר את הגדר, ופער בה פירצה, דרכה נכנסה החבורה למשק (סעיף 19 לכה"א).

בהמשך, הנאשם 4 יחד עם הנאשם 1, הקטין כ.א. ופלוני, פנו למכלאה, פתחו את שעריה, ויחד עם האחרים, החל הנאשם 4 להוביל את הכבשים ההרות, אל מחוץ לכפר בית צבי, דרך אותה פירצה שפערו בגדר התוחמת את המשק, לכיוון חממות הגידול ובית העלמין (סעיף 20 לכה"א).

בהמשך, הנאשם 4 יחד עם הנאשם 1, הקטין כ.א. ופלוני, יצר מכלאה זמנית, בסמוך לחממות המושב, באמצעות שימוש בגדר מרושתת שפירקו מהחממות (סעיף 21 לכה"א).

בהמשך, הנאשם 4 יחד עם הנאשם 1, הקטין כ.א. ופלוני, העמיס את הכבשים למשאית שהמתינה להם בסמוך. ב"סבב הראשון" העמיס יחד עם אחרים 71 כבשים (סעיף 24 לכה"א), ו"בסבב השני" העמיס יחד עם אחרים 79 כבשים (סעיפים 40-44 לכה"א).

מדובר אם כן, במי שבצוותא חדא, יחד עם הנאשם 1, נטל חלק פעיל בביצוע מעשה הגניבה, כחלק מתוכנית עבריינית מפורטת, מתוכננת, כשהוא נוטל חלק מרכזי לצד הנאשם 1 שהנהיג את מהלכיה של תוכנית זו.

לעומת הנאשם 4, מעשיו של הנאשם 3 היו בגדר איפשור עבירת הגניבה, הקלו על ביצועה, איבטחו אותה ותרמו להתהוותה במעגל המרוחק מלב העשייה.

הנאשם 3 הסיע את הנאשמים, ונסע ברכב "התצפית" (רכב השברולט; סעיף 14 לכה"א); הוא בחן את הסביבה (סעיפים 18, 27, 28 לכה"א), ופרק את הכבשים ביעד, בדיר, באום אל פאחם, וחזר להעמסה חוזרת לאחר מעשה (סעיפים 39, ו- 40 לכה"א).

הנאשם 3 נדון כמסייע לדבר עבירה, כעולה ממעשיו בכתב האישום. המחוקק קבע הבחנה מפורשת, בין עונשו של המבצע העיקרי, לבין עונשו של המסייע לדבר עבירה, וזו הוראת סעיף 32 לחוק העונשין:

"הסיוע לעבור עבירה, עונשו - מחצית העונש שנקבע בחוק בשל ביצועה העיקרי...".

לכן, אין דינו של הנאשם 4, כדין הנאשם 3 לא בהיבט העובדתי (חלקו היחסי באירוע), ולא בהיבט העונשי (הוראת סעיף 32 לחוק העונשין).

מכאן, שאין תחולה לעקרון האחידות בענישה ולהלכות הנוגעות לכך, וחל הסייג להחלת העקרון, נוכח ההבחנה העובדתית והמשפטית, בין הנאשמים לנאשם 3.

עם זאת, בקביעת מיקום העונש בתוככי המתחם יש מקום להבחנה בין הנאשם 1 שהורשע גם בקשירת קשר לביצוע פשע וחלקו גדול יותר (הגה תכנן וביצע), לבין חלקו היחסי של הנאשם 4 (ביצע בלבד).

שאלת הפעלת המאסרים המותנים:

אשר להפעלת עונשי המאסר המותנים כנגד השניים.

לחובתו של הנאשם 1 שני מאסרים מותנים האחד של 12 חודשים והשני של 6 חודשים. שניהם נובעים מאותו גזר דין שניתן בת"פ 48788-07-15 ביום 14.2.16.

באופן דומה, לחובתו של הנאשם 4 שני מאסרים מותנים, האחד של 10 חודשים והשני של 5 חודשים. שניהם נובעים מאותו גזר דין שניתן בת"פ 5727-09-15 ביום 2.12.15.

לכאורה לאור הוראות סעיף 58 לחוק העונשין, מן הראוי היה להפעיל את עונשי המאסר המותנים, שאינם אלא עונשי מאסר מושהים, במצטבר, לכל עונש מאסר שיוטל על כ"א מהנאשמים.

אולם, כלל נקוט בהלכה הפסוקה, הוא כי **"...מקום בו יש לראות במספר עבירות כמשתייכות למסכת עבריינית אחת, כי אז הכלל הוא, כי העונשים בגינם יחפפו זה את זה"** אלא אם המעשים מופלגים בחומרתם או שאין זיקה ביניהם (כב' השופט א. לוי המנוח, בע"פ 4571/04 **אחמד מסראווה נ' מדינת ישראל** (2005), שם בפסקה 14; ע"פ 267/78 **שלמה חליוואה נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד (1) 396, 401-402).

מדובר במעשים שביצעו השניים, כאשר קיימת זיקה הדוקה ביניהם, עד כדי היותם, מסכת עבריינית אחת, המגלמת בתוכה מספר מעשי עבירה.

לכן, עונשי המאסר המותנים, יופעלו בחופף זה לזה, כך שכ"א מהנאשמים ירצה את עונש המאסר הארוך מבין השניים החלים עליו.

יחד עם זאת, בהינתן מכלול הנימוקים העונשיים, יש לצבור עונש מאסר זה, לעונש שיוטל על כ"א מהשניים, בגין העבירות בהן הורשעו בתיק זה.

העונש המתאים (סעיף 40(2) לחוק העונשין):

יצוין, כי בעוד המאשימה הגישה רשימה מפורטת של פסיקה התומכת בעמדתה, ההגנה נסמכה בעיקר, על גזר דינו של המותב, שדן את הנאשם 3, בפרשה שבפניו, שכאמור, נוכח ההבחנה העובדתית בין מעשי הנאשמים, לא מצאתי, כי יש בו כדי לשמש אמת מידה עונשית בעניינם של הנאשמים 1 ו-4.

מדובר במעשים שלא ניתן להפריז בחומרתם. הפעילות העבריינית אופיינה בתוכנית עבריינית, מתוכננת, התארגנות בחבורה, כשכל חבר בחבורה נוטל חלק מסוים בה (סעיף 6 לכה"א).

הנאשם 1 הגה את התוכנית העבריינית, תכנן את מהלכיה, איתר את שותפיו לביצועה, ביניהם הנאשם 4, ואף שיתף קטין לצורך ביצוע העבירה (סעיף 5 לכה"א) ויחד איתם, הוציא אותה, מן הכוח אל הפועל.

הנאשם 4 חבר אל הנאשם 1 ויחד איתו והאחרים, ביצע את מעשה הגניבה רחב המימדים הזה. אשר כלל התפרצות למשק, גניבת עדר רב פרטים (150 כבשים), הובלתו ליעד באום אל פאחם, בשני סבבים.

המעשים נעשו עבור בצע כסף, תוך גרימת נזק למתלונן ולכבשים, כשהשניים, יחד עם אחרים, ללא מורא, מתפרצים למשק, בחסות החשכה, גוזרים גדר מרושתת במספריים, ובוזזים מהמתלונן, עדר כבשים הרות.

ברע"פ 323/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2019), נדון מקרה דומה. הנאשם, יחד עם שמונה נוספים, גנבו מקנה, בהיקף של - 59 כבשים, בשווי כספי כולל של ₪ 120,000 ממושב ארבל. הכבשים הובלו למשאית, אותה לקחו הנאשם ושניים אחרים, אל שטחי הרשות, שם הם נמכרו.

בית משפט השלום, הרשיע את הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של גניבה בנסיבות מיוחדות; הסגת גבול כדי לעבור עבירה; קשירת קשר לביצוע פשע; שהייה בלתי חוקית בישראל, אך זיכה אותו מעבירות של היזק בזדון, והסתייעות ברכב לצורך ביצוע פשע. נקבע מתחם הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

על אף העדר עבר פלילי של הנאשם, גילו הצעיר ומצבו הכלכלי הקשה, הוטלו עליו - 36 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירות רכוש מסוג פשע, למשך 3 שנים, וכן, פיצוי למתלונן בסך של - 30 אלף ₪, וקנס בסך - 5,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בנצרת, דחה את ערעורו, אישר את פסק הדין, וקבע, כי עונשו של הנאשם, אינו חמור כלל ועיקר, **"ואף נוטה לקולה" (ע"פ (נצ') 13440-06-18).**

בית המשפט העליון (כב' השופט יוסף אלרון), דחה את הערעור תוך שהוא מצוין:

"תמים דעים אני עם בית המשפט המחוזי, כי עונשו של המבקש, אינו מחמיר עמו כלל. גניבות מרעה מאופיינות בנזקים כלכליים כבדים למגדלי המרעה, אשר לעיתים מאבדים בן לילה, את כל רכושם ועמל של שנים רבות. נזקים משמעותיים אלו, לצד התכנון והתחכום המקדים לביצוע גניבות, אשר לעיתים דורש איסוף מודיעין מקדים, על ידי העבריינים, ואפיון של שגרת פעילותם של מגדלי המרעה, דורשים את הוקעתה של תופעה זו מהיסוד. לא בכדי משקיעות רשויות האכיפה משאבים רבים בצמצום היקף גניבות המרעה, ועל בתי המשפט ליטול חלק ממשי במאמצים לגדיעתן על ידי הכתבת מדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה" (שם, בפסקה

10 לפסק הדין).

דברים אלה יישמים גם לנדוננו. ויודגש, כי באותו עניין דובר בכ- 33% מהיקף המקנה שנגנב במקרה הנדון בפני ובבחור צעיר נעדר עבר פלילי.

יחד עם זאת, בשונה מעניינו של **פלוני** הנ"ל, הנזק בנדוננו, היה נמוך יותר - העדר הושב ברובו לבעליו, נסיבה מקלה משמעותית, ושני הנאשמים כאן, הודו וחסכו מזמנו של בית המשפט ומזמנם של העדים (מדובר בכ- 60 עדים ו בכ- 60 מוצגים).

בנסיבות העניין, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הצריכים לעניין, סבורני, כי יש להטיל על השניים ענישה הולמת ומרתיעה, המשקפת את הנסיבות החמורות העולות מעובדות כתב האישום, בהן הודו השניים, את מידת האשם של כ"א מהנאשמים, ואת מכלול השיקולים הנוגעים בדבר, לרבות את הפסיקה העדכנית מאת בית המשפט העליון, המחייבת החמרה עונשית בעבירות מסוג זה, וכן את שיקולי הרתעת היחיד והרבים.

עם זאת, בתוך המתחם, יש מקום להבחנה בין השניים על אף היותם מבצעים בצוותא.

ראשית, לנאשם 1 מיוחסות 5 עבירות, 4 מהן (הוראות חיקוק 2 עד 5) זהות לאלו של הנאשם 4, אבל הוראת חיקוק מס' 1 מייחסת לו עבירה נוספת של קשירת קשר לביצוע פשע, מה שאין כן לנאשם 4, ולא בכדי. הנאשם 1 הוא ההוגה והיוצר של התוכנית העבריינית ומחוללה (סעיפים 1 - 3 ולאורך כה"א).

שנית, הנאשם 1 נטל חלק גדול יותר וכפול בפעילות העבריינית: בצד היותו "המוח" מאחורי הפעילות העבריינית, הוא נטל בה חלק מעשי פעיל (סעיפים 19-24 ו- 44 לכה"א), והוא זה שהנהיג את הפעילות העבריינית (סעיפים 26, 35, 39 לכה"א). כלומר, תכנון וביצוע, להבדיל מהנאשם 4 שהיה בדרג הביצועי בלבד.

ולכן דרגת האשם שהפגין, ועשייתו העבריינית, שתיהן, גבוהות מאוד.

לנאשם 1 עבר פלילי בתחום עבירות הרכוש והאלימות, לרבות עבירה זהה של גניבה חקלאית והיזק לבעל חיים מיום 9/7/13 (הרשעה מס' 3). הוא ריצה עונשי מאסר תוך שהופעלו נגדו מאסרים מותנים, והרישום הפלילי מלמד, על מי ששב וחוזר ללא יראה, עבירות. מועדתו לביצוע עבירות, מעצימה את הסיכון הרב הנשקף ממנו, להישנותן של עבירות דומות מצידו.

יצוין בהקשר זה, כי הניסיון מלמד, כי עונש מאסר מותנה, ממושך, של 18 חודשים (שני עונשי המאסר במצטבר), התלוי ועומד נגדו, לא הרתיע אותו מליזום, לתכנן ולבצע את מעשי העבירה, תוך שהוא אוסף את שותפיו לביצוע דבר העבירה, ומנהיג את מהלכיה.

הנאשם 4 ביצע יחד איתו והאחרים, את מעשה הגניבה, ונטל בה חלק פעיל ומרכזי, תוך שהוא סר למרותו, אך הוא לא היה מי שהגה את התוכנית והנהיג אותה, דבר התורם במידת מה להפחתה בעונשו.

לחובתו עבר פלילי מכביד, בתום עבירות הרכוש והאלימות, וגם הוא, כמו שותפו, ריצה עונשי מאסר בפועל, תוך שהופעלו נגדו מאסרים מותנים, דבר המלמד על חזרתיות בעייתית ומשקפת את הסיכון הנובע ממנו להישנותן של עבירות דומות.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 -

30 חודשי מאסר בפועל.

מפעיל שני מאסרים מותנים, של - 12 חודשים ושל - 6 חודשים, שהוטלו על הנאשם בת"פ 48788-07-15 (ביהמ"ש שלום ב"ש) מיום 14/2/16 (להלן: "המאסרים המותנים").

המאסרים המותנים, יופעלו בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק זה, כך שהנאשם ירצה בסה"כ - 42 חודשי מאסר בפועל (להלן: "המאסר הכולל").

מהמאסר הכולל ינוכו ימי מעצרו של הנאשם מיום - 2.1.2019

12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון.

קנס בסך של חמשת אלפים (₪ 5,000) או 50 ימי מאסר תמורתו.

פיצוי למתלונן ע"ת מס' 2, בסך של - 20,000 ₪.

הקנס והפיצוי ישולמו בתוך 60 יום מהיום.

לא ישולמו, יגבו כדרך שגובים קנס.

כל סכום שישולם ינותב תחילה לפיצוי ורק לאחר סילוקו, ינותב לתשלום הקנס.

הנאשם 4 -

20 חודשי מאסר בפועל.

מפעיל שני מאסרים מותנים, של - 10 חודשים ושל - 5 חודשים, שהוטלו על הנאשם בת"פ 5727-09-15 (ביהמ"ש שלום ב"ש) מיום 2/12/15 (להלן: "המאסרים המותנים").

המאסרים המותנים, יופעלו בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק זה, כך שהנאשם ירצה בסה"כ - 30 חודשי מאסר בפועל (להלן: "המאסר הכולל").

מהמאסר הכולל ינוכו ימי מעצרו של הנאשם מיום - 2.1.2019

12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון.

קנס בסך של - חמשת אלפים (5,000 ₪), או 50 ימי מאסר תמורתו.

פיצוי למתלונן ע"ת מס' 2, בסך של - 20,000 ₪.

הקנס והפיצוי ישולמו בתוך 60 יום מהיום.

לא ישולמו, יגבו כדרך שגובים קנס.

כל סכום שישולם ינותב תחילה לפיצוי ורק לאחר סילוקו, ינותב לתשלום הקנס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ז' אדר תש"פ, 03 מרץ 2020, במעמד הצדדים.